

Як показує практика, врегулюванням більшості конфліктів, що виникають в організації, незалежно від причин і учасників, займаються керівники та менеджери різних рівнів. Дуже мало організацій мають фахівців з управління конфліктами і ще менше – спеціалізовані підрозділи [3].

Отже, слід зазначити, що розв'язання трудових конфліктів вимагає великих емоційних, а іноді й матеріальних витрат; конфліктна взаємодія працівників впливає на ефективність їхньої трудової діяльності. Причинами конфліктів є: предметно-ділові розходження; розходження особистісно-прагматичних інтересів; не переборені смислові бар'єри у спілкуванні, які заважають налагодити взаємовідносини в колективі [2]. Це пояснюється віковою різницею, життєвим досвідом у одних та відсутністю його у інших, розходженням в інтересах та помилками у виборі виховних впливів зі сторони старших.

В умовах сьогодення особливо гостро відчувається напруження в колективах у зв'язку зі стресом, тривожністю, нервовими розладами, що спричинені наслідками введеного карантину через пандемію вірусу COVID-19. Щоб знизити рівень напруги у конфліктних ситуаціях між працівниками та роботодавцями і забезпечити гарантії для кожної зі сторін, держава на законодавчому рівні впроваджує механізми забезпечення збалансованих та чітких умов праці, фінансових гарантій на період карантину[5].

Використанні джерела

1. Грішина Н. В. Психологія конфлікту. Либідь, 2010. 258 с.
2. Пушкар З. М., Табака Р. Трудові конфлікти: їх причини і наслідки. *Вісник Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля*. 2011. Випуск 16. С.170 -176.
3. Максименко Ю. В. Шляхи подолання конфліктних ситуацій на підприємстві. *Науковий вісник НЛТУ України*. 2015. С. 372-376.
4. Цісецький О., Островерхов В., Нагорян Г. Кадрова політика як інструмент профілактики конфліктів на підприємстві. *Регіональні аспекти розвитку продуктивних сил України*. Тернопіль: Економічна думка, 2011. С. 94–97.
5. Новікова Н. Управління конфліктами в організації під час пандемії. *Галицький економічний вісник*. 2020. № 2 (41). С. 79-83.

Підборочинська Надія

Західноукраїнський національний університет

(науковий керівник: д.с.-г.н., професор, професор кафедри

економіки та економічної теорії ЗУНУ Гайда Ю.І.)

ЦИФРОВІЗАЦІЯ АГРОПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ: МОЖЛИВОСТІ ТА ПЕРЕВАГИ

Цифровізація економіки дає змогу істотно підвищити її ефективність, продуктивність виробничих ресурсів, якість та цінність послуг та товарів. В останні роки АПК займає високі позиції не лише в українській економіці, але і на глобальному ринку. Використання ІТ-технологій та цифрових рішень уже сьогодні дозволяє суттєво збільшити додану вартість аграрного виробництва, збільшити урожайність сільськогосподарських культур та якість кінцевої продукції галузі, що часто залежить не лише від погодних умов.

Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 17 січня 2018 р затверджена Концепція розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018-2020 роки. Ця концепція передбачає здійснення заходів щодо впровадження відповідних стимулів для цифровізації економіки, суспільної та соціальної сфер, усвідомлення наявних викликів та інструментів розвитку цифрових інфраструктур, набуття громадянами цифрових компетенцій, а також визначає критичні сфери та проекти цифровізації, стимулювання внутрішнього ринку виробництва, використання та споживання цифрових технологій [1].

Необхідно зазначити, що аграрний сектор є важливою складовою національної економіки і роль якого стратегічна й обумовлюється необхідністю забезпечення необхідного рівня продовольчої безпеки, сталим розвитком внутрішнього і зовнішнього агроринків. За даними Державної служби статистики України у 2020 році український експорт продукції АПК та харчової промисловості склав 22,2 млрд. дол. США, що на 0,2 % або на 62,3 млн. дол. США менше у порівнянні з аналогічним періодом 2019 року. При цьому позитивним моментом є тенденція до уповільнення темпів зниження експорту. Лідерами по збільшенню експорту стали: жири та олії тваринного або рослинного походження, що зросли на 1,0 млрд. дол. США (на 21,7%); залишки і відходи харчової промисловості – на 90,3 млн. дол. США (на 6,1%); продукти із зернових культур – на 43,7 млн. дол. США (на 16,2%). У свою чергу частка готової продукції тваринництва у сукупному експорті віддзеркалює слабку відповідність наших товарів високим стандартам розвинутих країн. Відтак у нових реаліях зростає необхідність інвестувати у цифровізацію аграрного виробництва, адже сектори економіки, що використовують інноваційні цифрові технології, зростають швидше й дешевше, стають набагато ефективніші та створюють нові стандарти якості. Біотехнології, технології перероблення, логістика, управління фермами – якщо хоча один з цих напрямків буде впроваджено масово, в перспективі п'яти років прибутковість агропромислового комплексу України може зрости на порядок [2].

Якщо говорити про бізнес-показники, то в АПК дохід в значній мірі залежить від врожаю і від вартості цього врожаю, а ці два фактори можуть сильно коливатися з року в рік. Точне землеробство може допомогти господарству мінімізувати фактори

невизначеності - в першу чергу в плані вироблення стратегії, планування виробничих процесів, оперативного управління діяльністю і ефективного використання ресурсів, а також підвищити продуктивність і якість праці. У сільському господарстві це особливо важливо через сезонність і залежність багатьох робіт і їх результатів від зовнішніх чинників.

У структурі сукупних витрат витрати на логістику при експорті зернових в країні досягають 30 % [3]. Використання цифрових логістичних підходів є відносно новим напрямом, у сільському господарстві, ці підходи до логістичного управління тільки формуються. При цьому вважається, що зниження підприємствами витрат на виконання логістичних функцій на 1 % забезпечує збільшення обсягів реалізації продукції на 10%.

Цифрова логістика мінімізує ризики, які можуть виникнути під час експорту продукції АПК. Таким чином маркування вантажів спеціальними датчиками дозволить онлайн визначати температуру, вологість та інші параметри транспортування; цифрове кодування дасть можливість внести в маркування вантажу всю необхідну інформацію і відстежувати у будь-якому місці трафіку [1].

Сплав «цифрових» та точних технологій може підвищити ефективність аграрної сфери України, її світову конкурентоздатність та згодом – зайняти найбагатшу аграрну «нішу» у світі. Тому, враховуючи те, що вітчизняна економіка на сьогодні істотно залежить від стану агропромислового комплексу, впровадження цифрових технологій в аграрному секторі дасть змогу підвищити конкурентоспроможність усієї економіки України.

Використані джерела:

1. Першочергові сфери, ініціативи, проекти «цифровізації» України до 2020 року. URL: <https://ucsi.org.ua/uploads/files/58e78ee3c3922.pdf> (дата доступу 10.10.2020).
2. Цифровізація і агросектор: світові тренди, інновації та розвиток в Україні. URL: <http://www.businessz.com.ua/news/events/8194> (дата доступу 10.10.2020).
3. Офіційний сайт Державної служби статистики України .URL: <http://www.ukrstat.gov.ua> (дата доступу 10.10.2020).

Пожо Олександр

Західноукраїнський національний університет

(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту,

публічного управління та персоналу ЗУНУ Котис Н.В.)

УПРАВЛІННЯ ІМІДЖЕМ ЗАКЛАДУ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я